

R o j e n i c a.

Trata tam leži zelena,
Truma mala tam počiva
In krepí za boj in slavo
Ude strudene si v spanju,
Vender serčni duh ne iše
Si pokoja v mirnih sanjah;
Bitva se pred njim sprostira,
Phanje konj in žvenk orožja
Se odmeva mu na všesa. —
Luna sije na junake,
Pa nar rajši žarki njeni —
Plavajo po licu Deva
Pervega junaka v trumi,
Sam veljal je več kot truma,
Truma cela mož junaških. —
Komaj zrasel zgubi otca,
Vzeli Turki so mu glavo,
Pa ne joka, v hram očetov
Gre, pripaše meč si oster,
Vdre na Turke, vzame sedmim
Glavo proč za glavo otca. —
Pa ne verne več se k domu,
Temuč gre skoz vas i mesto
Kliče vsem na desni, levi:
Oj, kdor zgubil je očeta,
Zgubil ga pod mečem Turkov
Naj pripaše meč si oster,
Risanco nabaše terdo
In se vzdigne na mašvanje,
Več miru ne bode Turkom
Dokler bije serce v njedru
Našem i spomin nas vžiga,
Da zgubili smo nar drajšé.
In od desne, leve mladi
Druzijo se mu junaki.
Se pridruži mu jih tristo,
Z njimi gre na turške meje,
Seka turške straže v kosce
In povsod zlat plen nabira.

In po zemlji je ječanje,
Je ječanje turških sinov,
Ki vmorjeni so jim otci,
Krik vesel pa je pod nebom
Krik veseli tam krokarjev,
Ki jih mika duh mertvaški. —
Čul je paša te nadloge,
Zbral nevercov brez števila,
Gnal čez Savo jih zeleno.
Kad zlata obljubi temu,
Ki prederl bi prvi rajde,
Dve kadi obljubi temu,
Ki bi naše vzel banderce,
Tri kadi obljubi temu,
Ki prinese glavo Deva,
Pa nasproti Dev mu mahne,
Kakor peljal bi nevesto,
Mlado dekle svojo sabo,
Tak mu mahní je nasproti,
Vesele se s trumo svojo.
Šest le ur še proč je paša,
Tamen mrak pokrije zemljo,
Noč temnejši še za mrakom,
Vender svetu žarke svoje
Pošlje luna iz za gore.
Pol temote je pregnane. —
In natrato mehko vleže
Truma se in vodja Dev.
Ino lahko spanje veže
Njih zavednost in razveže
Domišljije jim perute,
Da se pisano razvija. —
Veličastna žena stopa
Zdaj prot trati med junake.
Žena oj ni pravo reči:
Vila to je Rojenica.
Vsakega osoda cela
Znana že ji je pri rojstvu.
Ko umreti je človeku

Pride pa s škropilom k njemu,
 Ki napolnjeno je s kervjo,
 S kervjo detet umorjenih,
 Ki jih lastna mati vsmerti.
 In nedolžna kri očisti
 Male madeže od njega,
 Da odpró se mu nebesa.
 Tje stopila Rojenica
 K trumi je s škropilom groznim.
 In gre gori med junaki,
 Gre mem pervega i druŕga,
 Ko do tretjega pristopa,
 Kane kapljo iz škropila,
 Kapljo kervi mu na lice.
 In gre dalje, vsacega
 Tretjega zaznam'va tako.
 Ko do konca pride, stopa
 Zopet doli med junake,
 Pusti pervega, pa kapljo
 Kane drugemu na lice,
 In gre dalje in povsod
 Njeno je početje tako.
 Ko do konca pride zopet
 Se oberne gor počasi:
 K Devu zdajci je stopila. —
 Leži Dev med trumo svojo.
 Krasen, strašen, smerten Kerub.
 Zažari se mu obličje,
 Živa sanja ga prevzame,
 „Zmaga, zmaga!“ kliče glasno
 In potem utihne zopet.
 Dolgo gledala junaka
 Vila Rojenica tamo.
 Clo kamnito serce njeno,
 Gane čudno ta pogled.
 Vender vsmiljenje človeško,
 Zgine naglo iz nemile,
 Merzlo dne i počasno,
 V levo roko si škropilo.
 „Zmaga, zmaga!“ sanja srečna!
 Zmaga, zmaga! sanja čudna!
 Zdaj le sanja, kmal resnica,
 Zmaga, zmaga! sanja strašna!
 Napove ti tvoj pogin.
 Dve tretjini trume tvoje
 Pasti mate, oj pre malo
 To za paša je in Turke.
 Veči ceno tirja slava,

Plačal on je slave ceno.

Tirja tebe in zanesa
 Zavolj tebe trumi celi,
 Ti obilna si daritev
 Ji za paša ino Turke,
 Ki jih bo kristjanom dala,
 Da clo posel ne odide,
 Ki sporočil to bi bratom.
 Ti sam toraj znamenje prejmi
 Vzela bom ga spet tovaršem“
 In na lice kane kapljo,
 In odide in po trumi
 Gor in dol koraka dvakrat
 Ter izbriše znamenje smertno.
 Vsakemu iz lica zopet
 Zapusti potem pa trumo.
 In vesela vsa so lica,
 Mirni pokoj jih navdaja.
 Pa veselje veči Devu
 Še prešinito obličje.
 Se predrami z sanji spanja.
 Plane kviško kakor tigrá,
 Ko se dvigne iz berloga,
 Maševati rop mladičev.
 „Oj junaki ustanite!
 Zmaga naša bo in slava,
 Če tud padem jez u boju“
 Vstali naglo so junaki
 Nabasáli puške terdno,
 Nabrusili sablje ostro.
 In mahmili tje prot Turku,
 Zarja pride iz za gore,
 Dev tud pride iz za gore,
 In na ravno polje vdari,
 Tje kjer paša vojsko svojo
 V red postavlja prot kristjanom.
 Boj začne se uro tisto,
 Pervi pade paša tamo,
 Mu odsekal Dev je glavo.
 In u beg vderó se Turki,
 Od strani, od zad kristjani
 Sekajo v preplašene.
 Je na kupe mertvih tamo,
 Je na kupe vjetih tamo.
 Eden bega še čez polje,
 Je zajet že tudi ta.
 Se oberne, zernje zadnje
 Dene v risanco i sproži.
 Zernje vdari Deva v serce,
 Terdina.

K a č j a k r a l j i c a.

(Narodna pripovédka.)

Blizo po celej Slovenii je pripovédka od kačje kraljice doma. Veliko čudnih reči se od nje pripovêduje; med drugim pa tudi tole:

Mlada pastarica najde enkrat kačo za nekim germom leže in od glada skerčeno. Skerbno jo ogleduje nekaj časa. Kmalo spozná, da je od glada oslabela, in jame prevdarjati, kako bi se neki spet oživiti dala. Hipoma se zmisli svojega mlečnega lončka, ki ga je zmiraj na paši seboj nosila, ter ga jej ponudi. Kmalo se začne kača polagoma gibati, mleko lizati in se tako na novo okrepča in poživí. Potem pa odleze. Tudi deklica gre svojo pot.

Ne dolgo potem, se primeri, da jo nje dragi snubit pride. Ali nje oče premožniši od snubca, ga prevzetno zaverne in še pristavi, da se nima prederznuti, še enkrat za roko hčere poprositi, dokler nima z njim ednako premoženja.

Od te dobe pa je sreča premožnega kmeta zapustila. Nadloga na nadlogo pride čez nja, da poslednjič popolnoma oboža. Pravilo se je clo, da se ponoči žereča kača po njegovem polju vlačí. Temu nasproti si je pa vbogi snubec od dne do dne bolj opomagal. Njegovo imetje se je jako pomnožilo.

Ko tri leta minejo, gre spet snubit. Brez ovinkov sdaj oče v njegovo željo dovoli. Neodlagoma je bila pirna gostija pripravljena. Veselo in radostno se dobrovoljni svatovi okrog vertijo; kar se prikaže kača, na ktere repu je krasna Vila sedela. Ta se proti nevesti oberne, in jo takole prijazno nagovori: Ti mila devica si bila, ki si mene od glada vpešano s mlekom spet okrepčala in poživila; zategadel se ti hočem tudi hvaležna skazati.“ S tim vzeme z glave zlato krono, jo položi v krilo njezne deklice in hipoma zgine.

Odsihdob je vladal obiln blagoslov v pohištvu novo zaročenih in vsako početje je jima po sreči steklo. —

Bodimo miloserčni!

Žukovski in Gogol.

(Po Vesni.)

Kratka doba dveh mescev je vzela ruskej literaturi dva najizverstniših pesnikov. Dne 5. marca je zamerl Nikolaj Vasiljevič Gogol in 25. aprila Vasil Andrejevič Žukovski. Obá zastopnika dveh različnih smérov, obá početnika dveh različnih dob v ruskej literaturi. Ali kakor različen je duh v njunih poezijah, ravno tako različne so tudi dogodbe nju življenja. Žukovski Rus izobražen in omikan zapadovoevropskimi uzori, je bil representant in razmnoževatelj tote izobraženosti med Rusi, Gogol Rus s čuvstvi, s duhom ruskega ljudstva, s rusko besêdo, ruskim obrazom, Rus s telesom in duhom; Žukovski menj izviren ko prestavljavec, Gogol izvirnost sama; uni je pilil in izobraževal ruski jezik, te ga je

v oblasti imel; uni klasik v besedi, te v reči; Žukovski rhetor v pèsnah, Gogol pèsnik v prozi; Žukovski zastopnik klasično-romantične in Gogol početnik narodne ruske šole.

Žukovski je vživiljal cvetlice, ki so mu na ruskem parnasu pricvetele, je imel od cesarske milosti zaoskerbljeno življenje ter je končal v prijetnih okoliščinah s mirnim duhom v visoki starosti. Gogol je zameril v možke starosti v ne ravno prijetnih okoliščinah. Poslednje delo Žukovski-ga je bilo preklad „Iliade“ in pesem „Večni Žid“, Gogolovo pa drugi del „Mrtvih duš“, Žukovski ni mogel dokončati svojega „labudjega speva“, kakor je svoje pèsniško delo „Večni Žid“ nazival, Gogol je pa poslednje svoje delo dokončano spalil. Žukovski je vmerl na ptujem, na Nemcih, Gogol pa v sercu ruskega naroda v Moskvi.

O življenju Žukovski-ga glej 24. list Bèele.

Tu samo o Gogolu še nekaj.

N. V. Gogol, najizverstniši leposlovni pisatelj tega časa na Ruskem, je bil rojen v Malorusii, v mestu Mirgorodu Poltavške guvernije iz male zlahtne rodbine in je vmerl 5. marca v Moskvi v svojem 44. letu.

Njegove povèsti se gibljejo večidel v njegovem rodnem kraju med ondašnjimi osobami njegovega časa in tudi prejšnjih vekov. V tako vernej karakteristici nam popisuje ljudstvo, da imajo njegova dela zraven pèsniške tudi veliko zgodovinsko cèno.

Vsa njegova dela so:

Sbirka povèdk pod nadpisom: Večery na dvorè bliž Dikanky:

1. Sorončinskaja jarmarka (somenj v Soročini); 2. Večer na kanunè Ivana Kupala (večer pred kresom); 3. Majskaja noč ali utopenica; 4. Propavšaja gramata (zgubljena listina); 5. Noč pred roždestvom (božična noč); 6. Strašnaja mest (strašna osveta); 7. Ivan Fedorovič Šponka i jeho tetuška; 8. Zakoldovanoje mesto (zakleto mesto); — Mirhorod 9. Starosvètskije pomèščikej; 10. Taras Bulba; 11. Vij (strašilo). 12. Povèst o tom, kak posoril-sja Ivan Ivanovič s Ivanom Nikiforovičem. — Povèdke; 13. Nevski prospekt; 14. Nos; 15. Portret; 16. Šinel (plajš); 17. Koljaska; 18. Zapisky sumašedšago; 19. Rim. — Veselohry: Revisor, — Ženitba. — Dramatičke drobtince in posamezni prozori. —

Igrači. — Jutro pravnika. — Sod — Čelednik. Potem Pochoždenija Čičikova ili Mertvija Duši (Prigodbe Čičikova ali mrtve duše). Naj izverstniši vsih so: Taras Bulba — Pochoždenija Čičikova, velik v prozi pisan pa žalibog nedokončan epos, dalej Povèst o tom, kak itd. — Revisor. Že ta jedina vesela igra bi bila njegovo ime na vèke ohranila.

Razun tih literarnih del je zapustil Gogol tudi izbor mèst iz uza-jemnih dopisov s svojimi prijatelji. Temu izboru je sam, posebno za mladost, večo cèno pripisal, kakor vsim ostalim spisom.

V poslednjih letih njegovega življenja je obiskal Gogol Vlaško deželo in posebno Rim, odkod je neki drugi del „Mrtvih Duš“ ruskej cenzuri poslal. Od tega časa se ni več pečal s pèsniškimi deli. Začel se je cerkovnih očetov učiti, je potoval k svetemu grobu, in se pričkal s ruskimi spisatelji o potih, ki k večnemu zveličanju peljejo.

Pred smertjo je vse sožgal, kar je še netiskanega v rokopisu imel.

Pri njegovem pogrebu je bila tako rekoč cela Moskva zbrana. Njegovo truplo počiva v Danilovskem samostanu zraven Jazikova, Valujeva in Venelina. Spomenik, katerega mu bočejo prijatelji postaviti, bo imel sledeči iz pisma vzeti nadpis: Gorkym slovom moim posmè-

ju sja. Na panihidi (zadušnej slavnosti) so bili vsi izverstniši pisatelji v Moskvi pričujoči. Podobšina Gogola je pridana prvemu delu njegovih: »Mrtvih duš.« Tudi za sadrov snimek njegovega obličja se je poskerbelo. Naj mu sveti večna luč! —

Književni pregled.

* Mesca julja t. l. bo v Celovcu v tatis prišel: »Zgodovinski katekizem ali celi kerščansko-katolški nauk v resničnih izgledih za cerkev, šolo in dom. V nemškem jeziku je lo preininitno knjigo v treh velicih zvezkih sostavil Janez Ev. Schmid, katehet na dekliškej šoli pri gospah Uršulinarcah v Solnogradu. Komaj je 4-5 lēt minulo, je že šest natisov doživela. To dovoljno priča, kako koristna da mora biti. Ni je treba dalje priporočevati, vsaj jo skorej vsi duhovniki dobro poznajo. Gotovo jo bodo vsi Slovenci duhovnega in svetskega stanū s veseljem sprejeli.

Celo dēlo v 3 svezkih bo do novega lēta gotovo donatisnjeno. Obseglo bo okoli 60 — 65 tiskanih pol.

* Novice prinesō sledeče vesele vēsti: Obraz cele zemlje v dveh polkroglah, ki ga je pridni g. fajmošter Hicinger izdelal in ga bo slovensko društvo na svitlo dalo, je ravnokar v kamnotiskarnici g. Blaznika dodelan. »Gerlice« 4. zvezik je že tudi večidel gotov; kmalo bo dodelan kratki zemljopis. Tudi Prešernov spominček, ki se bo s primerno slovesnostjo postavil na pokopališču v Krajuji, bo v kacic 14 dneh dodelal mojster Toman v Ljubljani. — V saboto je bila prva očitna preskušnja iz sadjoreje, ktero je po višjim dovoljenji gosp. Andrej Fleišman skozi 3 mesce v slovenskim jeziku po Pircovim vertnarji djansko učil. Izpraševati se je dalo 7 bogoslovcov 4 leta, 6 šolskih pripravnikov in pa 4 učenci živinozdravniške šole; večidel vsi so se dobro obnesli, nekteri pa so posebno izverstno odgovarjali in posebno ročno cepili. Naj bi začeti nauk vsako prihoduje leto lepo napredoval! Dobiček za domovino bo velik.

Ker bi se morebiti marsikdo naših Slovencev na kak slavnj. literarn časopis naročil, naznanimo tu cene vsih literarnih in cerkovnih listov, ki bodo prihodnjega polletja v jugoslavenskem in českem jeziku izhajali. Jugoslavenski: »Neven« vsak teden po celej poli, velja s poštnino vred na pollēta 2 gld. 30. kr. sr. — Zagrebački katolički list, vsak teden na celej poli velja polletno 2 gld. 30. kr. sr. Slovenski: Solški prijatelj, vsak teden pol pole, velja na pollēta 1 gld. 6. kr. — Zgodnja Danica, vsak teden pol pole, velja 1 gld. 20. kr. sr. — »Novice« vsak teden dvakrat po pol pole, veljajo pollētno 2 gld. sr. Pridana jim bo mesca julja tudi posebna priloga s obrabi.

Českoslavenski: Lumir v Praze, vsak teden na poldrugej poli, velja na polleta 3 gld. sr. — Pohľady v Tírnavi na Ogerskoslovenskem, vsak teden po poli, veljajo na pol lēta 3. gld. sr. — Ciril in Metod, v Banskej Bistrici (Neusohl), vsak teden po poli, velja na pol lēta 2 gld. 10. kr. sr. — Politične Pražske Novine, vsaki dan po poli, ki

tudi več literarnega donášajo, veljajo na pol leta 6 gld. sr. Cena drugih cerkovnih českich listov ni nam znana.

* Ravno je izšlo novo pomnoženo izdanje preimenitnega Kollarjevega pësniskega dëla „Slavy dëcera“ imenovanega. Obseže razun drugih že prej tiskanih sonetov še 22 novih, ki je jih med 1845-1851 zložil. Vsi sonetov je taj 644. Pridjane so tudi njegove ostale manjše pesme. Veljá 1 gld. 30 kr. — Kdor imá izdanje pesniških del Kollarja od l. 1845, more te nove sonete za 8 kr. sr. dobiti.

* C. k. dvorska tiskarnica sinov Boh. Haase je jela izdajati zbirko lep-slovnega berila v českem jeziku. Pervi del obseže Šestakov preklad Zchokove povësti: „Prinzessin von Wolfenbüttel“ za 40 kr. in prvi del prekrasnega romana „Pësnik in svët“ od polskega romanopisca J. T. Kraševskega. Veljá 18 kr. Drugi dël bode v kakih dneh gotov.

Z m e s.

* Narodne novine prinesó sledeči zanimiv sastavek, kterega tu v ilirskem jeziku ponatisnemo, ker ga gotovo vsak Slovenec popolnoma zastopi:

Iz Primorja. Pravdonoša, ovaj jedini u Austrii na našem jeziku uredjivani pravdoslovni list, svakim svojim novim brojem sve to bolje pokazuje, da je dobrim pravcem udario i da cilji svojoj sve to bolje odgovara. To su već mnogi i strani i slavenski listovi priznali. No za dokaz služi tome najbolje to, što ga po Dalmaciji rado čitaju. U njemu se vse jednako govori i jasnim razlozima pokazuje potreba krajoja, da se narodni jezik u sudove uvede, jer bez njega u Dalmaciji nemože se suditi onako, kao što carstva zakon zapovijeda, t. j. da narod sudca dobro razumije. — Kao što čujem, bratja naša Hèrvati snažno ovaj list pomažu, da se i dalje održi. Pravedno bi bilo, a i vredno, da i bratja Sèrbi po Sèrbii ovaj list dërže, odkuda govori se, da nema do cigla dva predplatnika!! Pravedno rekoh, jer je list narodni, jedini u narodu našem, koi svaki ljubitelj svog naroda podpomagati mora. Vredno je pak dëržati ga, jer je izbor predmeta u njemu, kao što sam gore napomenuo, krasan. A pored sveg toga ciena mu je mala 2 fr. 30 kr. na pol godine. Neka nas netudji od toga ona ubitačna predrasuda, što je list ovaj latinicom pečatan. Naš je — to je dosta. Evo hvala Bogu po Dalmaciji bratja naša zapadne cërkve u velikom broju čitaju rado i kupuju knjige naše ćirilicom štampane, tako da ćeš malo naći koga svetjenika ili učitelja od rečene cërkve koji ćirlicu nebi poznavao. Šta ište uzajemnost od naše strane, to će svaki lahko razumjeti. Šta više, Sèrbi morali bi u tome svagda prednjačiti; jer inače mjesto da ih pobudimo na ljubav k književnosti našoj, otudjujemo ih. — Izmedju jugoslavenah priznati se mora, da su plemenita bratja naša Slovenci iliti Kranjci najsjanije nam pokazali, i da nam sve to više pokazuju, koliko svakoj grani jugoslavenskoj uzajmnost književna i približavanje u istoj na sèrcu stajati mora. Poradi iste prineli su oni prevelike žërtve od narodnog svog jezika prostog, samo da se nama približe. Jer redak je taj Sèrbini i Hèrvat, koji sad nebi mogao dobro razumjeti: Novice, Slovensku Bëlu, Šolskog

prijatelja itd. Bog Slovince pozivio! Samo tako treba da rade od svoje strane i Sèrbi i Hèrvati, pak eto nas do žudjene cieli u jeziku književnom. Spisatelji i novinari neka u tome primier dadu. To su mnienje i želju već premnogi rodoljubci često izjavili; budući da je prekorisna, to se neuztežem ni malo, da je i ja potvorim; a potvoravat će želju tu i unapred rodoljubi, ako spisatelji i novinari jugoslavenski budu, radi razlike pismena, narod jedan isti i književnost istu dielili i razliku činili!

(S. N.)

* Iz dopisa g. Ljud. Vukotinovića na D. R. posnamemo, kar sledi: „Naša namèra je, kakor je hitro mogoče v Liko dospeti, Velebit prehoditi, dolino Zermanjsko pregledati in se potem dalej na Plēšivico do Plitvičkih jezer podati. Hèrvatsko primorje hočeva kar je moč hitro za seboj pustiti. Ondašnja okolica ni ne v geognostičnem ne v botaničnem obziru bogata. Zakaj od Karlovca tje do Reke in še dalej po Vinodolu in vojniškem primorju se vleče pusto in jednoverstno apneno kamenje. Golota tega kraja nima nobene zanimivosti za rastlinoslovca. Pečine so večidel tako puste, da si človek na njih še drobnega praška koliko menj kake rastlinice ne zagledaš. Res je, da se okoli Rēke, na Tersatu, v Martinšici na otoku Kerki in v Kraljevici veliko prav lēpega in rēdkega rastlinja najde; pa taisto je že večidel znano in popisano.

Kar se mēsta Rēke, njegovih naprav in njegovega položaja vtiče, morem na kratko reči, da je Rēka prvo in najimenitše mesto Hèrvaške zemlje, ki vso pozornost naših poglavarjev zasluži. Proti Rēki se mi zdi clo naš Zagreb neko veliko neuredno trgovišče. Novo mēsto ima samo krasna velikolēpna poslopja, čiste široke ulice, ki so na večer s gazom razsvitljene. Tergovina je živahna; obertnost znamenita p. je papirnica taka, da jej blizo ni para. Na vse strani se razpošilja najkrasnejši papir iz Rēke. Amerikanski mlin na potoku Rēčini je posebno krasen in umetno napravljen. On melje čez 500 vagauov na dan. Sopot se gradi ena nova kemička tvornica.

Tudi v domorodnem obziru je Rēka velevažna, zakaj sama Rēka zastopa celo Primorje. Kar so Rēčki domorođci storili in žertvovali, da nam mēsto Rēko začuvajo, je sploh znano in posnemanja vredno. Primorje je čelo Hèrvaške, ki gleda v široki svēt. Glejmo, da si to čelo čisto ohranimo. Bakar je tudi dosti živo trgovsko mēsto in Kraljevica lēpa luka za brodove.

* V nobenem kraju československe zemlje se ni česki jezik od sto-tero lēt tako zanemarjal, kakor v tistem dēlu Opavskega, ki je bil 1742 po sili od česke krone odtergan in s Pruskim združen. Duhovniki za to krajino, ki čez 50000 českih prebivavcev šteje, so skoz in skoz v Vratislavi po nemško izobraženi. Ravno taka je s učitelji. Da bi se tej napaki saj nekoliko v okom prišlo, je podalo komisarstvo pruskega dēla Olomuške škofije v Kelči pruskemu ministru za uk prošnjo, da bi se na nemškem gimnaziju v Hlubčicah vprihodnje v mimorednih urah tudi česki jezik prednašal, in da bi se tudi učiteljski pripravniki za Opavsko krajino v tem jeziku na Glogovskem semenišču vadili in izobraževali. Željno se pričakuje, kaj bo ministerstvo v tej reči storilo.

* Na Dunaju je zamerl preslavni matematikar Schulz žl. Strazsnjecki.

* Pravdonoša piše, da se je svetli ban pri visokem ministerstvu na vso moč pognal, da se pri sodnijah v Reki in v Dalmaciji narodni

ilirski jezik upelje. Ni dvomiti, da bo njegova beseda obveljala, ker je to zajedno tudi državi v korist.

* Med slikarji, ki so prel. mesca svoje dela na Dunaj poslali se najde tudi eden Slavjan, Klimkovič po imenu. Kritika veli, da mu v slikarstvu nade polna in slavna prihodnost predstoji.

Čas.

Ko bi ved'li in spoznali

Vse drugače obračali

Kaj je čas, in kak hiti,

Njega bi mintjive dni.

Nadloge in križi.

Nadloge in križi

Da potlej za njimi

So tamne noči,

Nam lepše svitli.

Denar.

Čuden gost je res denar,

Revež si, ak ga nimaš,

Čuden on je gospodar. —

Revež si, ak ga imaš. —

Prijaznost.

Prijaznost je cvetka, ki v sercu vsajena cvetě,

Če ona kdaj zveně, tud serce veneti začnē.

Praprotnik.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Pristopili so p. n. sledeči gospodi: 371. g. Jož. Ulaga, bogsl v Št. Andražu; 372. g. Ant. Žičker bogsl v Št. Andražu; 373. g. Fr. Levičnik kapl. v Povšniku; 374. Jož. Jerič, kapl. v Dolah; 375. g. Vin. Majer, kateh. v Škofji-Loki; 376. g. Ant. Finc, kapl. v Škofji-Loki; 377. g. Jan. Globočnik, kapl. v stari Loki; 378. g. Jan. Ankerst kapl. v Žireh; 379. g. Albrec t Valentin, učit. v Žireh; 380. g. Ant. Anžur, kapl. v Kamnjigoric; 381. g. Luka Stanonik, kapl v Šmarnu; 382. g. Fr. Otorepec korvikar v Št. Andražu; 383. g. Jan. Terček, učit. v Šotarej vesi; 384. g. Bal. Lesjak, fajm. v Dvoru; 385. g. Ognoslav Weinhandl, škofijski tajnik v Gradcu; 387. g. Jož. Kleiderič, škofijski uradnik v Gradcu; 388. g. Matia Majar, fajm. v Gorjah; 389. Kovšca Marička Honzova, učenka v Planini; 390. g. Andr. Grilec, tergovec v Celovcu; 391. g. Dr. Andr. Vojska v Ljubljani; 392 g. Jak. Sivić fajm. v Lipi.

Pogovori vredništva. G. F. G. v Št. L. Bčela in šolsk. prijatelj vkupej se ne daje več za 1 gld. 30 sr. na pol leta. Blagovolite še 1 gld. 6 kr. poslati, ali določiti, kateri časopis hočete prejemati.

Opomba. Kdor se še hoče s 1 gld. sr. na ruske propovedi naročiti, naj nam berš denarje pošlje, da jih na koncu tega mesca daleč odpraviti zamoremo.

Vredn.